

வரும் அனதைத்து இன்னல்களையும், நலாய்களையும் சகித்துக்கொள்வார்கள். அந்தப் பக்காவம் அவர்களாக வந்து விடும்.

ஆனால் நம்மில் பலரும் வாழ்க்கை என்றால் வாழ்வதற்கே, எப்பொழுதும் இன்பமாக இருக்கவண்டும்தான், ஆதலால் அனுபவிக்க வண்டும்தான், எவ்வளவு முடியுமோ அவ்வளவு ஆனந்தத்தை அனுபவிக்க வண்டும்தான் என்று எண்ணுகிறார்கள். இது இறவைன் மனிதனைப் படத்த தத்துவத்திற்கே எதிரானது.

அதே சமயம் நம்மில் சிலருக்கு ஏதாவது துக்கம் ஏற்பட்டு விட்டாலோ அதிலேயே மழக்கி தங்களைய மாய்த்துக்கொள்ளும் அளவுக்குச் சலுகிறார்கள். இதுவும் கபடாது.

இரண்டையும் எதிர்பார்த்து இருக்க வண்டும்தான். கஷ்டத்திலும், கவலையிலும் இறவைனை நினவை கபர வண்டும்தான். மகிழ்ச்சியிலும், கொண்டாட்டத்திலும் இறவைனை நினவை கபர வண்டும்தான். அதே வளையில் கவலையை விட்டும், துக்கத்தை விட்டும் அல்லாஹ் விடம் பாதுகாப்பு தடுக்கொண்டே இருக்க வண்டும்தான்.

அல்லாஹ் வின்துத்ரர் ஸல்லல்லாஹு அலஹி வஸல்லம் அவர்கள் இவ்வாறு அடிக்கடி துஆ கபரர்கள் :

“இறவை! துக்கத்திலிருந்தும், கவலையிலிருந்தும், இயலாமையிலிருந்தும், சமாம்பலிலிருந்தும், களுசத்தனைத் திலிருந்தும், கமழதைத் தனைத் திலிருந்தும், கடன் சுமையிலிருந்தும், பிற மனிதர்களின் அடக்கமுறையிலிருந்தும், நிச்சயமாக நான் உன்னிடம் பாதுகாப்பு தடுக்கிறேன்.” (புகாரீ 2893)

- MSAH

- source: <http://www.thoothuonline.com/archives/52009#sthash.iCe1HR9T.dpuf>